peaks tullema ja piddas igga wiſi nöu, kuida temma ſedda wöiks hoida. Temma wa küljelu olli targem ja andis ſedda nöu, et mees omma rahha kottiga ſure pärna-pu otſa wöiks ärra petta. Mees kiitis ſedda heaks, läks ſure waewaga ülles pu otſa ja panni rahha kotti okſa külge kinni.

Mitte kaua pärraſt ſedda tullid waenlaſſed, küſſiſid ſüa ja wataſid maeas keik järrele, et mönda asja leiakſid, mis ſünniks liggi wötta. Ommeti leidſid wägga wähhe. Et ilm hea olli, ſiis käskiſid toito öue pärna-pu alla willuſe walmis panna. Nenda ſündis ka. Kui ſoldatid nüüd ſöid ja priskeste wina ja öllut jöid, ſiis ſaid röömſaks, hakkaſid ühte teiſt pilkama ja muud narri tempo teggema. Üks noormees tömbas teiſe peaſt mütſi ja wiskas ülles pärna pu otſa, kuſt ta agga ennam mahha ei tulnud. Nüüd wöttis üks teine pitka udja ja hakkas sellega mütſi mahha wötma ja öigas ikka emalt läbbi, et udja ots mitte mütſi, waid rahha kotti wasto läks, mis wimaks löhkes ja rahha mahhaſaddas.

Nüüd ollid ſoldatid röömſad, wötſid rahha

ja jäggaſid omma al wenna wiſil ärra ja läkſid omma teed. Mees ja naene jäid ſilma-weega tagga järrele watama.

Wägga arwaste leidwad innimeſſed ſõa ajal ſõameeste käeſt armo, ſellepärraſt pallutakſe iggal pühhapäwal kirrikutes: „Et Jummal meid tahhaks hoida ſõa ja waeno eeſt.“

Sõamees on holimatta,
Saggedaſt ka kolimatta,
Mis ta nääb, ſiis wöttab ſedda.
Teiſe halledus ja hädda,
Se ei liguta ta meelt,
Naerdes wöttab, nilpab keelt! —
Matta omma höbbe, kulda
Pu otſa, mahha mulda,
Kui ei tahha Jummal hoida,
Wöttab ſedda ſeält ka leida! —
Agga keik ei olle nenda,
Mönne ſüdda laſſeb tunda,
Et on Jummal temma ſees,
Sell' on au ma-ilma ees:
Ellab ta, ehk langeb ka,
Jummal on ta kaitſija!

Spaniama rahwa ellowiis.

Üks Saksama mees, kes ſeäl olnud, rägib neiſt nenda: Spania rahwas on üks armo-

Eesti-rahwa mÃ¤Â¶nnus Kalender 1869, lk. 24